

אבער מקטיר זיין די חלבים ואברים אויך ביינאכט, אויב מ'האט בייטאג אפגעטאן די פליענדיקע עכודות וואס זיינען מתיר דעם קרבן.

אוי אין דער דין מדאורייתא. סייזינען פאראן כמה מצוות וואס מן התורה מענו זיי געטאן ווערן א גאנצע נאכט, "עד שיעלה עמוד השחר" אבער בכ"ז, להרויח את והאם מן העבירה" האבן די חכמים גוור געווען אז מען זאל עס טאן נאר בין האלבע נאכט. ביי הקטר חלבים ואברים — איז פאראן א מתלוקת פון רש"י מיטן רמב"ם צי אט די גזירת חכמים איז געווען אויך בא דעם. דער רמב"ם האלט אז אויך דא האט מען גוור געווען, ווי ביי די אנדערע מצוות וואס מדאורייתא קען מען זיי טאן עד שיעלה עמוד השחר, און רש"י האלט אז ביי הקטר חלבים ואברים האבן די חכמים גיט גוור געווען אז מען זאל עס טאן נאר בין האלבע נאכט.

איינער פון די טעמים וואס מען קען זאגן אויף דעם, וואס לשיטת רש"י איז פאראן א חילוק צווישן הקטר חלבים ואברים און אנדערע מצוות: ס'איז דא א כלל (לדעת כמה פוסקים) אז א זאך וואס שטייט ספורש אין דער תורה אז ס'איז מותר, קענען די חכמים אויך דעם גיט גוור זיין קיין איסור, און וויבאלד אז דאס וואס הקטר חלבים ואברים איז כשר כל הלילה שטייט בפירוש אין דער תורה — "כל הלילה עד הבוקר": און "ולא יליך חלב חגי עד בוקר" — דערפאר האבן דא די חכמים גיט גוור געווען.

ס'איז אבער גיט פארשטאנדיק די שיטה פון רמב"ם אז מען האט יא גוור געווען, ווארום — לדעת כמה אחורונים — זיינען פאראן ראיות אז אויך דער רמב"ם האלט פון דעם כלל, אז דארט וואו שטייט בפירוש אין דער תורה להיתר קענען די חכמים גיט גוור זיין, איז פארוואס האלט דא דער רמב"ם, אז מדרבנן דארף מען מקטיר זיין עד חצות, וויבאלד עס שטייט בפירוש אין דער תורה אז ס'איז כל הלילה?

ב) עיקר הקרבן בליום:

איפן פסק, "ואם האכל יאכל" זאגט די גמרא: "בשתי אכילות הכתוב מדבר, אחת אכילת אדם (וואס די כהנים עסן זייער חלק פון דעם קרבן) ואחת אכילת מונח" (די הקטרה אויפן מונח), און די גמרא לערנט דערפון אפ און פארגלייכט אייז אכילה צו דער צווייטער.

- 2) רפ"ק דברכות.
- 3) שם פ"ד, ה"ב. ה"ל המידון ומספין פ"א, ה"ג.
- 4) ט"ז איז מ"ט תפ"ח (במצות) יי"ד ר"ט קי"ז (בכ"ז הישות). וואו ש"ד חמד כלים מערכת י"ד כלל ז"כ. דרכי תשובה י"ד ספ"ח סק"י. ושו"ז. ולכאורה רבנו זקנו (בש"ע שלי או"ח סתקפ"ח ס"ז) לא סבירא ל"י כלל זה (אספ"ל במצות) וצ"ע.
- 5) שמות כ"ב י"ז. וזהו לשאר אפודין ולישאר קיבנות (זיתן מצ' צ"ג).
- 6) ראה ש"ד"ש שם כלל י"ז.
- 7) נחום י"ג ב' רש"י.

יום. וכלא המוספין הרבה יותר מתמידין והיה לומר שם צו וזירוז. ועוד מהו מ"ד ולזרוות והלא תמידין עתידין ליבטל בחורבן הבית.

וי"ל ע"פ מ"ש רז"ל כל העוסק בתורה כאלו הקריב כל הקרבנות שנאמר זאת תורת העולה. ואפשר לומר ע"פ רמזו כל הפרשה זו. צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה. פ"י זירוז מ"ד ולזרוות כי התורה לא מתבטל לעולם כי לא תשכח מפי זרעו לך אזי זרזו שעסקו בתורה שהיא העולה למעלה מכל הקרבנות וקאמר וזהו מפרש על אזי תורה זרזו. ואמר היא העולה על מוקדה ר"ל שהיא בהתלהבות ובהתמזקקות הכורא יתברר ולא שיהיה ח"י מן השפה ולחזק כי כל מלה דלא נפקת בדחילו ורחימו לא פרתה לעילא. ואינה קרויה עולה. ומ"ש על המונח. הוא האדם הנקרא מונח כמ"ש רז"ל ע"פ ויצר את האדם עפר מן האדמה מהיכן נברא ממקום כפדתו מן מונח אדמה. ואמר כל הלילה ר"ל כל ימי חיי האדם בעוה"ז שהיא דומה ללילה. עד הבוקר יהיה אש היא התורה הנקראת אש חוקד כו בהתלהבות גדול ובדביקות הכורא יתברר וכסוף הפ' אש תמיד וגו' לא תכבה אפילו רגע אחד רק יקיים והגית כו יומם ולילה.

וזהו באמת צריך זירוז גדול מ"ד ולזרוות כי לא תבטל כנוכח. וע"ז אמר רש"י ביומא צריך לזוז. כי רש"י לטעמיה. דאמר אם יעסק האדם בזרע בשעת הזריעה וכי תורתו אומית נעשית אלא יעסק בתורה וכו'. וזהו ודחאי סחרון כיס גדול שיבטל מכל מלאכת העוה"ז והיה תורתו אומנות.

אור תורה להחיים עי' כח
ב) תורת — להתקשר בתורה; המונח — שזוכה יצרון; הלילה — כשאינו מאיר נשמתו:

ואם תמישם לב האדם לפעמים תקותו להתקשר בתורה וכוה זוכה יצרו זהו פ"י זאת תורת העולה שהתורה היא העולה על מוקדה כל הלילה וזהו חוקד אש בהתלהבות אפי' שנגמשם ונק' לילה שאינו מאיר נשמתו היטב על המונח שזוכה יצרו.

ג. כל הלילה עד הבקר:
א) פלוגתת רש"י ורמב"ם:

איפן פסק, "זאת תורת העולה גו כל הלילה", זאגט רש"י: "בא ללמד על הקטר חלבים ואברים שהאש כשר כל הלילה", אז די גאנצע נאכט איז כשר צו מקטיר זיין (פארברענען) אויפן מונח די חלבים און אברים פון די קרבנות. מען דארף זיין משודל זיין צו מקטיר זיין אלק בייטאג: דאס איז דער "בשעתו" פון דעם. מען קען

1) מנחת ע"ב, א. רמב"ם ה"ל מסותיק פ"ד, ה"ג.

די תורה האט געזאגט בפירוש אז מען זאל די מצוה טאן, קענען די חכמים דאס ניט עקער זיין אז מען זאל עס ניט טאן: מה שאין כן וואו די תורה האט ניט מער ווי מותר געווען אז מען חתנו עס טאן במשך כל הלילה, אבער קיין מצות עשה אין דערביי נישט, דא אין שידד א גזירת חכמים, אז מען זאל עס טאן נאר עך חצות.

(ג) ענינו בעבודת:

יום ווייט ארויף גילוי אור, אין עבודת האדם אין עס די צייט וואס ער אין זיין עסק אין תורה ומצות — נר מצוה ותורה אור: לילה אין חושך — דאס אין די צייט ווען ער אין ניט פארנומען מיט תורה ומצות נאר ער אין זיך עוסק אין דברי הרהשות. לערנט עס אונז, אז די באוואונדערניש פון הקטר חלבים דארף זיין, בנישק, ביים דוקא. אין דברי הרהשות אין דארף א דבר פשוט, אז מען דארף אין דעם ניט האבן קיין געשמאק און מען דארף עס טאן נאר לשם שמים. אבער ביי ענינים פון תורה ומצות, קען ער זיך דאך איינזיידן אז וויכאל ער טוט אין קודשה, אין ווי ס'זאל ניט זיין אין גוט, אבי ער לערנט תורה ומקיים מצות, „לעולם יעסק אדם בתורה ומצות וכו' שלא לשמה ביה"ם. דארף מען באוואונדערניש, ער זאל אריך דא מקטיר זיין די חלבים: בשעת ער אין מחדש אין חידוש אין תורה און האט אין דעם א גרויסן מענוג, דארף ער פועלן ביי זיך ער זאל עס אוועקגעבן צום איבערשיסן. ווער רעדט אייב ער זעט אז זיין חידוש אין ניט מתאים מיט דברי הראשונים ואחרונים וואס זיינען אנגענומען בתפוצות ישראל, זאל ער אוועקגעבן און פארברענען זיין, חלבי: ער זאל זיין אויס צו כבוד זיין הלכה לאמתמה, און ניט וועלן אבי מחדש זיין בכדי צו אוריטוייזן די גרויסקייט פון זיין כח אין שכל.

על דרך ווי רבינו יונה¹⁵ זאגט דעם טעם וואס אן אשם חלוי האט געדארפט קאסטן טייערער פון א חטאת, ווייל דארט וואו מען אין מער עלול צו האבן א טעות, דארף מען האבן א שטארקערע באוואונדערניש.

(ד) מעלת ההקטרה בלילה:

דער הפרש פון זום און לילה קענען איד מבאר זיין אויף אז אנדערע, טיפערן אופן, וואס לויט דעם וועט מען אויך פארשטיין פארוואס די הקטרה ביים אין א מצוה חובית און די הקטרה בלילה אין צו באוואונדערניש דעם איטור פון נותר:

יום און לילה באצייכענען (ניט בלויז די זאכן אין וועלכע דער מענטש אין זיך עוסק, עניני תורה ומצות אדער דברי הרהשות, נאר אויך) די חילוקים אין דעם מצב פון דעם מענטשן אליין: „יום" ווייזט אויף דעם מצב האדם, ווען ביי אים אין מאיר גילוי אור בנפשו, ניט נאר דערדערט ער אז תורה ומצות זיינען חכמות ורצונו של

13) פסחים ג, ב ושיג' להיער מהל' תיח' לארהיז פיד' סיד' ובקייא שם.
 14) ראה מהל' תיח' לארהיז רפי"ב: בכלל טענה יחשוב.
 15) ברכות א, ב ד"ה והא דאמרין, ויהא ליעיל פ' ויקרא (לקמן בע' אשם חלוי, הו"ל).

אויך ביי אכילת כהנים אין פאראן די מצוה, אז זיי זאלן עסן זייער חלק, בייים קרבניש¹⁶ אין זעלבן טאג און ניט איבערלאזן אויף מארגן. זיינען אין דעם פאראן צוויי ענינים: א) די מצות נטהו פון אכילת הזבח, און ווי אויף יעדער מצוה האט מען אויך אויף דער אכילת הזבח מתקן געווען א ברכה. ב) זייער עסן אין זעלבן טאג באוואונדערניש אז מען זאל ניט עובר זיין אויפן לאן פון נותר.

דער חילוק צווישן די צוויי ענינים אין: די מצוה פון אכילת הזבח פאדערט כמה הנאים (למשחה לגדולדין, אינו חיוני) און אויב עס פעלט איינער פון די הנאים אין מען ניט מקיים די מצוה. מה שאין כן בייים פארהייסן פון נותר, אין קיין נפקא מינה ניט אויף וועלכן אופן מען עסט, אבי עס זאל דורך דער אכילה ניט בלייבן פון דעם קרבן קיין נותר¹⁷.

פונקט ווי די 2 ענינים זיינען פאראן ביי אכילת כהנים, אויך קען מען זאגן, זיינען זיי אויך פאראן ביי אכילת מונח. דורך דעם וואס מען אין מקטיר די חלבים ואכילים אויפן מזבח אין זעלבן טאג פון הקרבה, טוען זיך אויך צוויי זאכן: א) די עבודה פון מקטיר זיין די חלבים ואכילים אויפן מזבח — דער ענין חייב פון אכילת מונח. ב) דורך דעם ווערט באוואונדערניש עס זאל ניט זיין קיין נותר, מען זאל ניט עובר זיין אויף דער לא תעשה „ולא ילך חלב עך בוקר".

ויש לומר, אז דאס אין אויך דער טעם וואס לכתחילה דארף מען מקטיר זיין די חלבים ואכילים ביים דוקא און ניט בלילה (כאשש אז בדרך כלל געפינט מען ניט קיין חילוק מדאורייתא פון לכתחילה ביי דיעבד¹⁸: די עבודה פון מקטיר זיין די חלבים ואכילים, ווי אלע עבודות המקדש, דארף געטאן ווערן ביים דוקא און דאס וואס די תורה זאגט אז מען קען מקטיר זיין אויך „כל הלילה עד הבוקר", אין עס מען ניט ווי בנוגע דעם צווייטן פרט, צו פארדייטן פון דעם לאן פון נותר. דעריבער דארף מען לכתחילה טאן די עבודה פון מקטיר זיין ביים נאר אויב מען האט עס ניט געטאן ביים, און דער זמן פון עבודת ההקטרה, פון דעם ענין החיובי וואס אין דעם, אין שייך דורכגעגאנגען — דארף מען מקטיר זיין במשך הלילה, בכדי ניט צו עובר זיין דעם לאן פון נותר.

דערמיט קען מען פארענטפערן די אויבנדערמאנטע דיעה פון רמב"ם: לויט דנט רמב"ם (משא"כ להט"ו וכו') אין דער כלל פון „אין כח כד חכמים לאטור דבר שפירשה התורה בפירוש להוטר". נאר וואו עס רעדט זיך בנוגע א מצוה, דארט וואו

8) ויקרא ג, טו. רמב"ם מהל' מעריק פ"י, ה"ז.
 9) משנה ותרומתה סוף פסחים.
 10) מדרב תר. ח. ונחום צ"א. א. וראה שירת חכם צבי ס"י ספ דחובים גמור זוא.
 11) וכוה ינבו דברי חמים (ו"י חטא שבת, מנחות מת. א) שאכילה חי' איה זכות ואח' לחטוא בכד אר' שאשתי' גמ' לאכול חי' (כמי שחטויהו בתים' שם מפ' שחי' הלוים (צ"ב ב) — לפי שבאכל חי' מונע רק וזאטור' דנותר, אבל אינו מקיים המצוה, ולכן אייזי וכות.
 12) ראה בהו': לקח טוב להר"י עניגלע כלל ה'. אחרון דאורייתא כלל יב. דרכי שלום אתח ב', ע"א (נדפס בשו"ת וזצאת קדי"ח ע' 4286).

און דאס איז מרומז בכחוב: "ולא ילין חלק חגי עד בוקר", או די עבודה פון "ג'ו" לילי, שלילה, שלילת האיסור על ידי עבודה הבהיריים ואחפניא, וועט צוברענגען - עד בוקר, צו דעם "בוקר אורי", צו דעם זמן פון "לא יהי לך עוד השמש לאור יומם ג'ו והי לך הוי" לאור עולמם, וכידוע אז דער בירור פון גוף פון נפש הבהמית און פון עולם הזה², דאס דוקא וועט ברענגען דעם "בוקר", דעם גילוי פון דער גאולה העלמית על ידי משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

לקוטי שוחרת חייג ע"י 948 ואלק

ולבש הכהן מזו בל ומכנסיו בל ללבש על בשלו והלויים את הדשן אשר תאכל האש את העלה על המזבח ושמו אצל המזבח:

השעפנים: א. ומכנסיו בל (א). השפעת היסוד בחסות: למעלה מחשבו, ב. מכנסים גמטריא אלקים. ג. מכנסים ל' כנסים. ד. מכפר על פגם הברית. ה. ענינם בפעולה. ו. שעם של המכנסים צל בל. ז. והלויים את הדשן (א). ענינו במפלגה. ח. דברי הרשנתו. ט. ושמו אצל המזבח.

א. ומכנסיו בל:

(א) השפעות היסוד בהסתו, למעלה מהשגה:

פ"ב דיוקא כ"ה ב' מנין שלא יהיו זכר קודם למכנסים ת"ל ומכנסיו בל יהיו על בשלו, וע' רבות ר"פ משפטים וכו' ערותו של כהנים היה מנולה והלא כבר נאמר ועשה להם מכנסים בל לכסות בשר ערות, שמות כ"ח, ובמ"א נח' ענין סוד ה' ליריאתי כי הנה יסוד הוא הדרוה דגופא וסורים אין לו הדרת פנים עכ"ל עורה כשהוא בגלוי ותבושש האדם והוא ע"י חטא אדה"י שנתקנא בו הנחש בחיזונו בגלילי.

והיינו יסוד הוא ההשפעה מסוכב כ"ע בממבי"ע ונקי צדיק חיי עלמין יחיד חיי העלמלים נמשך בבחי' מלך והשפעה זו באה בבחי' העלים והסתר שאין הנברא משיג כלל ארץ מתהווה להיות בעל גבול מבלי בע"א כ"י וזהו סוד הוי" מה שמהרה אינו

20 ישע"י ס, י"ט.
21 ראה תרי"א פל"י.

הקודש ברור הוא נאר אפילו אין זכרי הרשות דערהערט ער דעם אלקות וואס אין די דברים הגממיים, כ"י אז מיט די זכרי הרשות אליין דינט ער דעם אייבערשטן - בכל דרכי דערה¹ (כ"י על דרך אפילת הצדיקים וואס אין ניט קיין עבודה פון בירורים, נאר "צדיק אכל לשובע נפשו")²: "לילה" ווייזט אז בייים מענטשן אין ניט מאיר קיין גילוי אור, ער אין ניט מרגיש קיין אלקות בנפשו, ובמילא אין ניט נאר וואס ער דארף האבן שטיצענדק מלחמה ווען ער אין זיך עוסק אין זכרי הרשות אז זיי ואלן זיין לשם שמעם³, און ניט למלאת תאות נפשו, נאר אויך ווען ער אין זיך עוסק בתורה ומצות - וויבאלד אז תורה אין אנגעטאן אין שכל אנושי ומצות בדברים גשמיים און בכחות נפשו הבהמית - דארף ער הארעווען אז זיין לימוד התורה זאל זיין לשמה און ניט צוליב דעם שכל וואס אין דעם: ועל דרך זה - אין קיום המצות.

אין אין בייידע דרגות - ס"י אין יום און ס"י אין לילה - פאראן דער ענין פון הקטר חלבים, מסירת התענוג צום אויבערשטן ס"אין אבער א חילוק: די וואס האלטן ביי כחינת (יום) ווערט ביי זיי זייער גאנצער געשמאק - ניט בלויז אין תורה ומצוות נאר אפילו אין זכרי הרשות - מצוה און קדושה: "בכל דרכי דעה" מה שאין כן די וואס האלטן ביי "לילה" אין צוליב דעם פארשטיעל פון נפש הבהמית, קענען זיי ביי זיך ניט פולען לאמת באמת, אז זייער גאנצער תענוג זאל זיין א תענוג אלקי. נאר זייער עבודה אין צו ברעכן זיך אז זיי ואלן זיך ניט אריינגלאזן אין תאות און מותרות און אין יעדער זאל זיין כוונתם ניט די זאך - נאר לשם שמעם. אין דער תוכן פון זייער הקטר חלבים און ענין פון שלילה, צוריקקאהאלטן זיך פון תענוג אין זכריים התוממים, ווארום מן ההיתר יסתנו לאיסור ח"ו אירך בנוגע ללימוד התורה, וויבאלד אז ביי דער מדריגה פון לענגע תורה לשמה באמת, האלטן זיי ניט, דארפן זיי אויסהיטן ניט צו אריינטראגן זייער שכל אנושי אין תורה (נאר זוכן די אמיתית הכוונה) ווייל שכל אנושי קען פארפירן כ"י צו מגלה פנים בתורה שלא בהלכה - אין דאך דאס בעיקר אז ענין פון שלילה. וע"ז - אין קיום המצות.

אויך על פי כן אין פאראן א מעלה אין דער עבודה פון אתכפיא, ברעכן דעם רע, אויך דער עבודה פון צדיקים. על דרך חיי די עבודה פון דער נשמה למטה צו מכר זיין דעם גוף ונפש הבהמית - אין העלער פון דער עבודה הנשמה ווי זי אין געווען למעלה קודם ירידתה, כאטש אז דארטן האט זי געהאט העכערע השגות כ"י: אזוי אויך אין נשמת למטה גופא אין דא א מעלה אין דער עבודה פון חיקון הגוף ונפש הבהמית, אתכפיא, עבודה הניתנים אויף עבודת הצדיקים⁴.

16 משיל ג. ו. ראה לקוטי חייג ע"י 908.
17 משיל ג. כ. ו. ראה לקוטי חייג ע"י וישלח.
18 שהעבודה דילשם שגמטי צפנו אנו קודש, ורק שהוא לטם שמים אפשר גם כשהוא במגע של לילה, משאכ התעבות של, בכל דרכי דעה" היא, ב"מים דוקא.
19 ראה תרי"א פכ"ו.

ולבש הכהן ג'ו

ורקיע המדיל כ"ו ולכן שם דוקא צ"ל אור ותמורה להיות דבוק ליה. והוה ג"כ ענין המכנסים לכסות בשר ערוה לכפר על פגם הפרות כ"ו.

ס' המכנסים ותל"ד ע' קנ"ג

(ה) ענינים בקצרה:

וענין המכנסים הוא כמ"ש (מצוה כ"ח, מ"ב) לכסות בשר ערוה, וענינו שבא לכפר על עוון ג"ע... ובספרות הוא בספ"י המל', בח"י נוקבא, כנסת ישראל ששם נוגע שה"י קדושה וטהרה, וצריך להיות השמירה היות שרגל"י יורדות. והוה מה שזכרנו ה"א על כל הגוף עד הירכיים (עש"י שער יוה"כ"פ ל"ג, א) משום שה"א כנגד המדות, משא"כ המכנסים הם רק ממתנים עד ירכיים (מצוה ש"ט) לכו מגופא, בח"י המל'. הוה ג"כ מה שמכנסים מל' כונם, שדו"ע ספ"י המל', כנסת ישראל, שכונסת ואוספת הגוליים שלמעלה.

מאמר ד"ר כהנא בד קדש ילבש ותש"ל"י (בלתי מובח)

(ו) טעם שבכל הבגדים (נ"א) במיוחד (ש"צ"ל בד.

והענין שה"א מבד, יוכי עפ"י הגמ' (נבואה י"ח, ב) בד, דבר העולה מן הקרקע בד בבד, ופירש"י שם קנה יחידי מכל גרעין ואין ב' קנים עולים מנוע אחד משא"כ בשאר כל מיני צמחה כמו חטין ודגן שכמה שכלין עולין מחטה אחת, והיינו שענין הכד ה"ע של יחיד, ונכעבוד) הוא מה דבא חבקה והעמידו על אחת שנה (חבקה ב' ד) וצ"ל באמנותו יחי' ג' (מכבה כד, א) של המדרגות צריכים להיות על יסוד האמנות, והנה בשרש"ל ישנם כמה מדרגות, וככללות נחלקים לעונדי הוי' בלשונן ועובדי הוי' בגופן, ובפרטיות יותר נחלקים בלשון המדרגות דראשיכם שבייכם עד חוטב עצדי ושואב מימד, שהם עשר מדרגות (בישראל) שכנגד העשר ספרות. והע"ש הם כנגד הוי' אותיות של שם הוי', שדו"ע ה"ד פ"צופים דח"כ מדות ומלכות, שכנגד הוי' בגדי כהונה, היינו שבישראל ישנו ג"כ ענין הוי' פ"צופים (והבגדי כהונה) וככל אחת מחלוקות אלו ישנה ענין האמנות, ככל מדרגה לפי ענינה.

וכיאר הענין הוא, שאעפ"י שענין (האמנות) היא נקודה שלמעלה מהחלוקות, ככל זאת אינה דומה האמנות שא"ל בעל שכל להאמנות שא"ל בעל רגש, וכבעל שכל גופא אם השכל אצל באופן דנקודה, חכמה, או בהתחבנות, בינה, וכמ"כ ענין האמנות שא"ל בעל הרגש אינה דומה לכמו שה"א אצל אנשים פשוטים, בח"י רגלים. וכמו שנתח' (כ"ד"ה נוחה) ע"כ והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר עיפ האדמה (בהעלותו כ"ג, א) שמשה רבינו התפעל מהאמנות פשוטה שכזהו דעיקבא דמשיחא, עד שפעל אצלו שה"י עניו מאד ג'. ואף שענינו של משה הוא כמ"ש (תהלים ל"ג, א) ורעה אמונה, ומשה רבינו ראה (סנה' ק"א, א) וא"כ בשביל מה התפעל כ"כ לבני האמנות דר"א דעיקבתא דמשיחא, אלא שזוהו כנ"ל שאינו ענין האמנות שא"ל משה רבינו להאמנות שכבה"י רגלים, דר"א דעיקבתא דמשיחא.

אור התפלה

רל

מושג לא כשאני נכתב אני נקרא ולע"ל יהי' אחד כ"ו וזהו נמשך למטה התחתון בעת הזווג ולכן ומכנסו בד יהי' כ"ו גם למעלה המלאכים מכנסים החדד בגדפין... .

ועכ"פ לכאורה המכנסים הם לבושים דנר"י ושליש התחתון דח"כ שהוא ג"כ שייך לנר"י, וכמ"כ את מ"כ סע"י ק"כ"ב כ"י מכנסים היא המלי ממתנים עד ירכיים ומכנסים גימטי' אלקים בריבוע כ"י עכ"ל.

אור התורה ויקרא (היסופת) ע' רמ"ח

(ב) מכנסים גימטריא אלקים בריבוע:

ע' לעיל סק"א (נסופ).

(ג) מכנסים ל' כנס:

ויש להעיר מפסוק כונס כנד מי הים תלים ל"ג, ומפסוק נדח ישראל יכנס, וכן ענין מכנסים שה"י כונס בשר ערוה, לכל יתגלה ויתפשט, והיזנט ביטול התאווה, וע' בשיע א"ח ס"י צ"א סיב בענין המכנסים של כל אדם שעצ"ו אין לבו רואה את הערוה כ"ו.

אור התורה שם ע' ר"ג

(ד) מכפר על פגם הכרית:

ולבש הכהן מדו בד ומכנסו בד ילבש על בשרון, וכפי מצוה (ר"ח מ"ב) בח"י ועשית להם מכנסו בד ממתנים עד ירכיים יהיו, וכי הרמב"ם ספ"ח מהלכות כלי המקדש המכנסים בין של כר"א ובין של כהן הדיט הם ממתנים עד ירכיים שהוא למעלה מן הטבור קרוב מן הלך עד סוף הירך שהוא הארכובה עכ"ל.

והענין דהנה ד' בגדי כהונה הוא באים לכפר כ"א על פט"א א' כמ"ש כס' עבודה יוה"כ"פ להרמ"ק סע"י ה', ופ"י שמכנסים היו מכפרים על גילוי עריות. ועפ"י יובן מה שאמכנסים צריכים להיות ממתנים ועד ירכיים... .

והענין הוא דהנה יודע שחצר הכהן הוא הפרסא המפסיק בין איברי הנשימה לאיברי המוח היינו בין הלך והריאה ובין הכבד והקריבה, ולכן למטה מן הפרסא הגיל מחול ענין מתנים, ע"כ שם בצד איור חגורה ועמ"ש ע"פ רפאת מדי לשרי' דפ"י במאור עינים פ' בשלח משום שאמר המין מפלג ולעילא כ"י ומפלג ולחמא כ"י ע"כ ביותר צריך שמירה מפלג ולחמא, ששם תאות המשגל כ"י פגם הכרית כ"י ולכן שם צריך חוק ודורות יחי' להזהר מפגם הכרית, והוה שאה"כ אור נא כמבור חלצ"ד, וכתי' כאשר ידבק האור בלמני' איש כו הדבקתי אותם כ"י שענין הדביקות הוא שלא להיות נפרד מה'.

והנה שורש ענין הפריד נמשך מכו"י ומשם יפרד כ"ו והיינו לאור הפרסא

(ב) דברי הרשות:

דער ביאר פון „דשן“ אין עבודת האדם אין:

דער ענין פון אפר מצד עצמו (ניט מצד דער סיבה ומצב וועלכע האבן עס געמאכט אפר) אין – תכלית הגשמיות. ווי דער אלטער רבי אין מכאן אין תניא, אן דער אפר וואס בלייבט איבער פון אן „עץ הגשרף“ אין דער סוד „העפר שבו היורד למטה ואין האש שלטת בו כו' העפר הוא חומרי יותר מכללן (שאר היסודות)“.

און דאס אין דער ענין פון דשן המזבח: דער חלק הקורבן וואס ווערט פארברענט אויפן מזבח, אין מרמז אויף די איידיעלע ענינים פון וועלט, וואס זיי קענען אינגאנצן נמלך ווערן און נכלל ווערן אין קדושה. וואס בכללות זיינען דאס די עניני העולם מיט וועלכע מאיז מקיים א מצודה, תשמישי מצוה, תשמישי קדושה כו'.

אבער דער אפר וואס בלייבט איבער פון קרבן אין א רמז אויף די נידעריקע זעצן פון וועלט וועלכע קענען ניט נכלל ווערן אין דעם אש המזבח (ווערן אינגאנצן קדושה) ונכללות זיינען דאס די דברי השוה מיט וועלכע א איד פארנעמט זיך. אין דערביבער קען דער דשן בלייבן על גבי המזבח – תכלית הקדושה.

ג. ושמנו אצל המזבח⁴:

אין דעם גופא זיינען פאראן צוויי מדרגות:

א) דער „דשן“ מיט וועלכע מאיז מקיים תרומת הדשן, וואס דער דשן בלייבט עכ"פ „אצל המזבח“ (כ. דעם דשן וועלכן מען נעמט ארויס „מחוץ למזבח“.

ווייל אס דאס אין דער חילוק צווישן די צוויי אפני עבודה פון „כל מעשך יורד לשם שממים“ און „בכל דרכיך דעה“⁵:

„כל מעשך יורד לשם שממים“ מיינט, אז בשעת ער טוט די מעשים זיינען זיי ביי אים אין אן אופן פון מעשך, דברי הרשות, נאר ער טוט זיי „לשם שממים“ צוליב קדושה, דערנאך וועט ער פון זיי האבן א תועלת אין עניני שמים.

3) אגודת סי טו (קכ"א ב).

4) ראה המשורר תע"ב ח"ב (ע) חתום. ותקטא, ולהעיר שצ"י אורה ד"ה יבוא לבוש מלכות פי' ופצ"ג וכו' צווישן לשם. וראה לסיני דיבורים ח"א קמ"ב ב וא"ל.

5) ראה מגלה כ"ב ב.

6) עי' לעיל אלקינו ואלקי אבותינו ס"ד סק"ז.

7) ראה בזה לקו"ש ח"ג ע' 932, 907, ח"י ע' 104. ועוד.

8) אבות פי' סיבי.

9) משיל ג. ג.

מאד לגבי מעלת האמונה פשוטה שבדרא דעיקבתא דמשיחא שכנגד המבטוי כד"י. ועפ"י יובן מה שאצל כל אחד מהבגדים נאמר כד במיחוד, היות דצ"ל האמונה בכל אחד מהדרגות, וכל אחד מהחלקות הוא כאופן מיוחד לפי ענינו.

ג. והילים את חזשן:

(א) ענינו בתפלה:

... שהתפלה היא בחי' שמאל היינו בחי' שמאל דוחה שרועי שמאלן תחת לראשי, והי"ע משאר"ל אין עומדין להתפלל אלא מתוך כוונת ראש ופדשיי הכוונה ושלפתי והוא עיי' היותו ממארי דחושכונא כפרטי הענינים שלו כמתוד"מ ועיי' נשכר רוחו בקרבו כבחי' לב נשכר ונרצה ונעשה שבידה החומריות בכלל, וצ"ל הוא תחת לראשי שמתעלה לבחי' ראש דנשמה, וכידוע דנשמה יש בחי' ראש ורגל שזוהו בחי' הנשמה המתעלה בנף שנק' רגל, וכו' ראש דנשמה הוא עצם הנשמה שלמע' מהתעלות בנות, דבעבודה הי"ע רעותא דליבא בחי' רצון פשוט שלמעלה מטעם דעת, ועיי' שבידת החומריות מניע לבחי' ראש דנשמה כו' ...

דקודם התפלה דרך איש ישר בעינוי דכשלא עבר עבירה ועוד קיים מצוה או עסק בתורה מדמה בנפשו שהוא קרוב לאלקות וכאמת כספר ה"י לסיגים כו', ועיי' העבודה בתפלה שבא במדרי' הקידוש ה"ה רואה איד שבאמת הוא מרוחק מאלקות ... ולהיות שהוא בבחי' קידוש עיי' שנגזש אצל הדברים המונעים אותו, הי"ה נדחים מאתו ... שממלמור או על הרע נעשה ממילא דחייית הרע מאתו ...

והענין דהנהגה בקרבנות הי' גי'כ בחי' שמאל דוחה והוא העבודה דתרומת הדשן, דהנהגה הדשן הוא האפר והפסולת הנשאר מהקרבן, דהקרבן הקרבן הוא שהטוב עולה ונכלל למעלה ונעשה ריח ניחוח לה', והאפר הוא הפסולת הנשאר שכוח הי' תרומת הדשן.

ס תמאמורים תשי"ז ע' 203 ואילך

(*) ואף שיעקבתא דמשיחא שייך ליעקב, ומבטויים מיעדים ריק, עי' ד"רס"ה ה"י – בכו"כ ענינים עדיין וואס ציל בכלל או ברמז או ברמז פדשיי פדשיית וכו'.

דוגמא מעניני דיומא ספד"ה ותמאמור וואו משיח אורי. חנו"ל – שלמוד המידות לפעמים הי' ויכיא כליל מדי"ד (ויכיא כליל מדי"ד) ואפילו ג' (ויכיא כליל מדי"ד) ואפילו רק ב' (אחוריי' – ונעפיהו) – תניא ספ"א.

1) ברכות דס"ה. – התיבה ושפרות אינה ברשיי (אינה בהגהות הצי"ע על ד"ה אין עומדין שנדפסו בדרישתי ח"ב רנ"ב א), וכאן לרשפת ביאר ענין ההבטוי. ולפעירי מלקיחא כמלכו לא. ג. ומיא בשי"ע אפי' ספ"ד מסי"א.

2) תרי"א פ"ב. ועוד.

רלה ופשת את בגדיי גוי

הפסולת (וגם בהפסולת עצמו יש עדיין בירור והוא מ"ש תחלה והרים את הדשן כר' ואח"כ והוציא את הדשן ומבאר כמ"א ענין תרומת הדשן אבל פלימת הרמי"ח נמצאין הרי מתברר ונכלל באקומו.

לקוטג תורה נשא כב, ג

ב. חילוק ד' והוציא את הדשן מחוץ למתנה"ו, והרים את הדשן" בעבודה:

(א) "כל מעשיתך לשיישי", ובכל דרכיך דעהו":

ע' בפסוק שלפניו ס"ג.

(ב) עצבות ומרירות?:

ובתורמת הדשן ה"י כ' ענינים הא' מ"ש והרים את הדשן כר' ושמו אצל המזבח שה' נבלע במקומו, והב' מ"ש והוציא את הדשן אל מחוץ למתנה כר', והיינו שגם בהפסולת יש חלק הטוב שממכורים ועולים כר' וכמו יעקב דכתי' ויאבק איש עמו שהעלה אבק תחת כסוד"ב, דאבק הוא דאשתאר מנורא וה"י גם בזה בירור שהעלה כר', וכמ"כ הוא שבהפסולת הנדחה יש בזה טוב המתברר, והוא שעי"ז נעשה הצעקה והרשיפי אש ביותר,

ובמדרי' פריטיות, בעבודה ה"ע המרידות והעצבות דמרידות הוא כתי' שמאל דוחה היינו שמדחה את עצמו ומשפיל עיניו נעשה תחת לראשי שזוהו כתי' ימד מקרב"ה וה"ע ויעקב אל ה' כר', ואח"כ ע"י המרידות יבוא לשמחת הנפש כר' כמ"ש בס"ש"ב פכ"ז ופ"ל"א, משא"כ העצבות היא אסקופה נדרסת לכל מיני רע ר"ל ליהנות שהוא כמוזאש כר',

וזהו כ' הענינים הנ"ל שהעצבות צ"ל בבחי' דחי' לגמרי, והטוב המתברר ה"ע המרידות שעי"ז נעשה הקירוב ביותר כר', וכמ"כ יש כ' ענינים בעבודה הנ"ל שנעשה דחוי' הרע, ומיני יש כתי' מרידות מהרחוק שעי"ז נעשה אח"כ כתי' הקירוב ביותר כ"י וה"ע הכבודה שריא העלאה מלמטלמי"ע כר'.

ס' המאמרים תשי"ז ע' 204

(2) בהמשך להענין שנת' כ"י, שלפניו ס"ב סק"א ענין והרים את הדשן.

רלה אור התפלה

דאס ווערט גרמז אין דעם דיש ונאס מעז נעמט ארויס, מחוץ למתנה"ו – ס"אין ניט אין מתנה דקדושה¹⁰: דארט אבער אין עס, "ואל מקום שהוד" ער טוט די דברי הרשות לשם שמים, צוליב קדושה.

א העכערער אופן אין עבודה (מיט דברי הרשות) אין – "בכל דרכיך דעהו": ניט אז דורך דעם וואס ער טוט זיי וועט ער צוקומען דערנאך צו "דעהו" נאר אין זיי גופא (בכל דרכיך) – "דעהו": זיי זיינען טאקע, "דרכיך" – דברי הרשות, אבער די דברי הרשות אליין ווערן או ענין פון קדושה.

ע"ד ויי תרומת הדשן, וואס אייפן מזבח גופא קען עס ניט בלייבן (ס"אין "דרכיך") אבער – "ושמו אצל המזבח" עס בלייבט כסמיכות צום מזבח ונבלע במקומו".

לקוטג שיחות תי"ה ע' 134

ופשת את בגדיי ולבש בגדים אחרים והוציא את הדשן אל מחוץ למתנה אל מקום טהור¹¹:

הסעיפים: א. ענינו, ב. חילוק ד' והוציא את הדשן מחוץ למתנה"ו, והרים את הדשן ושמו אצל המזבח" בעבודה א. כל מעשד יהו לשיש ונכל דרכיך דעהו, ב. עצבות ומרידות.

א. ענינים:

והנה בתחמה אתמכוריו שעי' התורה נעשו כל הכיוררים במ"ע ומל"ת לכרר הטוב ולהעלותו ע"י מ"ע ונבער הרע ע"י מל"ת ועיקר הכיורר הוא ע"י כלים הפנימיים דוקא דהיינו המזבח שהיו מקריבים עליו הקרבנ' והפסולת נדחה לחוץ והוא מ"ש והוציא את הדשן שהיו מוציאין אותו לחוץ דהיינו לתן מקום לניקת החיצונים מן

(10) חוץ לשלש מתנות (ראו תרי"ב ויקרא ד' יב, יומא סח, א, וצייק פסודר שם לרא' ר"ע.

(11) רשי' ד"ה תרומת הדשן פסחים כו, א (וב הובא בסודר שם, אהר"ת כליה שם), וראה ב' הדיעות

מתרי"ה נבלעין – יומא כ"א א, תול"ד ידשן – זכמים סז, א.

(1) נמאר בארובה בפסוק דלעיל סיב וס"ג, לביאר הענין דולבש בגדים אחרים ע' לעיל אלקוטג

ואלי אבותני סיב סק"י.